

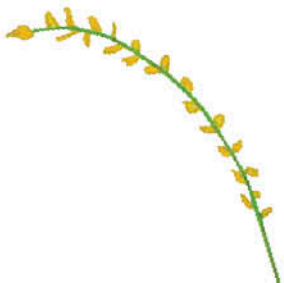
Оксана Денис

(17 р., Українська школа мистецтв у Парижі, Франція)

Доброго дня, мої любі українці! Пишу вам листа з далекого Парижа. Мене звати Оксана, мені 17 років. Вже четвертий рік поспіль я проживаю за кордоном, але душею і серцем я в Україні. І так боляче, так прикро, коли ти не можеш поїхати додому, а особливо після подій, які зараз відбуваються на рідній землі. Важко дивитися на те, що проливається кров невинних людей, які хочуть жити в справедливій, незалежній країні, які борються за наше з вами майбутнє. Незважаючи на те, що я не вдома, моє серце розривається від болю. Тільки подумати, скільки людей полягло, скільки болю вони перетерпіли. Скільки людей відстоюють своє право на життя, щоб учитися та будувати заможну Державу.

Від початку тих страшних подій рік тому, коли відбулася революція гідності в Києві, наша спільнота в Парижі теж часто проводить різні заходи, мітинги на підтримку наших співвітчизників. Тільки так ми можемо сказати своє слово, висловити підтримку, розділити наше спільне горе, і тільки так ми можемо сказати світові про нашу з вами Україну. Так хочеться, щоб наша з вами країна була вільною та незалежною. Будучи далеко від дому, я стараюся завжди розмовляти українською мовою, ніколи не забувати своє «Я – Українка». У французькому ліцеї я намагаюся всім розповідати про Україну, їм дуже цікаво, розповідаю їм історію України, актуальні події, те, що відбувається насправді, та відстоюю нашу з вами думку. Україна має бути вільною, європейською, незалежною країною. Вона одна з найкращих країн світу. Я дуже люблю співати українських пісень, я співаю в українській школі, де навчаюся, та у французькому ліцеї. Співаючи, я передаю їм всю свою любов до рідної домівки, Батьківщини. Я обожнюю співати українські пісні, тому що наша мова наймилозвучніша та найпрекрасніша. Українські пісні – це зцілення душі й тіла. Українська пісня – це сила! Сила любові, яка передається всім ближнім, коли ти співаєш. Я пишаюся бути українкою, розмовляти українською мовою. Іноді мені приходить думка повернутися додому, поїхати на Схід, щоб допомогти хоч чимось тим людям, котрі борються за Незалежність, хоч словом чи ділом, але я також розумію що я маленька людина, яка може мало чого зробити для них. Отже, в мене є мета закінчити навчання в Парижі, підрости, набратися сил, повернутися до рідного дому. І своїми знаннями допомогти та принести якусь користь для свого народу, для своєї Батьківщини.

Так важко на чужині жити.
Душа турбується та прагне дому.
Але є мета, без неї нікуди.
Тому я тут, тому я далеко від дому.

Я мрію й вірю в перемогу, тому що з нами є і буде Бог!

Нічим не можу допомогти нашим солдатам, я тільки можу просити в Бога ласки та добра, щоб люди більше не вмирили. Усім нам важко та прикро на чужій землі, але ми сильні, українці, наш український дух, мені здається, і є той вогник, який нас підтримує тут. Ми з батьками щодня дивимося новини, з великим болем дивимося на те, що відбувається на нашій землі. Щодня просимо Бога, щоб Він допоміг і захистив нашу Державу, нашу Україну. А в першу чергу наших мужніх, сміливих захисників, які так важко борються за волю. Я бажаю Україні, її людям витримки, здоров'я, миру, злагоди, добра, ПЕРЕМОГИ! Я вірю і знаю, що прийде той час, коли Україна буде вільною державою, коли люди зможуть вільно висловлювати свою думку, незважаючи ні на кого та ні на що.

Я горда тим, що в мене такий мужній, незламний, волелюбний народ! Я вірю у нашу перемогу!

Солдате, бережи себе!
Тебе твоя сім'я чекає,
А українці всі тобі
Віддячують усім, що мають!
Всі матері, жінки і дочки
Так хочуть батька поруч, вдома,
Та клятий ворог, та скотина,
Не чує ні одного слова!
Це все ми здатні пережити,
Тільки за що нам усе це???
Хіба ж той клятий росіянин
Колись спокійно проживе???
Після усіх дітей, що вбито
І тих сиріт, що вдома залишилися самі...
Ну а жінки? Ну як тепер їм жити?
Без рідної і чоловічої руки...
І діткам, що лишилися без батька,
Так хочеться підтримки, захисту і доброти,
Їх вбив наш ворог, нелюд клятий,
Додому їм уже ніколи не прийти...
Вся Україна побажає ворогам,
Щоб їм усе це вдвічі повернулось,
А Путін здох, як той останній кат,
А в Україні мир настав повсюди!

